

1 Der venter bag langfredags nat
en påske-morgenrøde.
Men seglet er for graven sat,
og kold er nu den døde.

2 En påskelørdag, ond og grå,
med sine træge timer
til enden gennemlides må,
før påseklokken kimer.

3 En sabbat, ja, en hviledag,
den kaldes må med rette.
Dog har den ej sin ro og mag
til glæde for den trætte.

4 Dens hvile er en dødsens ro,
hvor ej er mer at gøre,
med udslukt håb og visnet tro
og ingen trøst at høre. -

5 Og dog. Så sejt og sent den led,
så tung af vé og klage,
den dag mit hjerte hænger ved
blandt alle helligdage.

6 Her kender jeg jo mine kår,
hvori jeg mig må skikke,
mens jeg min vej til graven går,
og når jeg dér skal ligge.

7 Der er for graven sat en sten,
som ej sig lader røre;
og indenfor er tørre ben.
Hvad er da mer at gøre?

8 Der er for stenen sat et segl,
som holder mig i mulde,
og ikke blot af fald og fejl,
men af mit hjertes kulde.

9 Så er det da en nådes-sag,
hvad der af mig skal blive,
om Herren gør en påskedag
og kalder dødt til live.

K.L. Aastrup 1937-38. 1939.
Mel. H.S. Oakeley

1 Min Jesus, lad mit hjerte få
en sådan smag på dig,
at nat og dag du være må
min sjæl umistelig!

2 Da bliver nådens tid og stund
mig sød og lystelig,
til du mig kysser med din mund
og tager hjem til dig.

3 Mit hjerte i den grav, du lå
til påskemorgen rød,
lad, når det aftner, hvile få
og smile ad sin død!

4 Før så mig arme synder hjem
med din retfærdighed
til dit det ny Jerusalem,
til al din herlighed!

Biørn Christian Lund 1764/1778.
N.F.S. Grundtvig 1846.
Mel. Carl Nielsen